

Uppenbarelseboken 1:17; 2:8; 22:13

*“När jag såg honom föll jag ner som död för hans fötter, och han lade sin högra hand på mig och sade: ‘Var inte förskräckt. Jag är **den förste och den siste.**’”*

*“Skriv till församlingens ängel i Smyrna: Så säger **den förste och den siste**, han som var död och har fått liv igen.”*

*“Jag är **A och O, den förste och den siste**, begynnelsen och änden.”*

Här anser många att eftersom Jesus vid dessa två tillfällen använde sig av samma uttryck som den evige Guden (YHWH) gjorde i Gamla testamentet, drar de därför slutsatsen att Jesus är den Guden:

*“Så säger HERREN [YHWH], Israels Konung, och hans Återlösare, HERREN Sebaot: Jag är **den förste och jag är den siste**, förutom mig finns ingen Gud.”¹*

Här har man översatt med ”hans Återlösare, HERREN Sebaot” som att det skulle handla om en andra separat person. Troligtvis har denna typ av översättning gjorts för att ge stöd åt treenighetsläran. Men en alternativ och mer trolig översättning är istället ”dess återlösare”, vilket syftar tillbaka på den första ”personen”. Hur som helst är det viktigt att lära sig att vissa titlar i Bibeln riktar sig inte bara till Gud utan även till vissa människor. Ett tydligt sådant exempel är ”konungarnas konung” som både Gud, Jesus och vissa kungar på bibelns tid titulerades med (se under Uppenbarelseboken 17:14; 19:16). Det finns dessutom en annan logisk förklaring till varför Jesus talade om sig själv som “den förste och den siste”. Att vara den förste och den siste innebär att man är begynnelsen och änden på ett speciellt område. Låt oss se på ett annat exempel från Jesaja bok:

*“Vem har planerat och utfört detta? Det är han som **från begynnelsen kallade fram människors släkten**. Jag, HERREN [YHWH], är **den förste och den siste**. Jag är denne Gud.”²*

Här står det att HERREN är den förste och den siste eftersom han är den som från begynnelsen kallade fram människors släkten. Han är därmed begynnelsen och änden av alla människors existens. Faktum är att i både Uppenbarelseboken 1:17 och 2:8 står orden ”den förste och den siste” tydligt sammankopplade med orden ”jag var död, och se, jag lever” samt ”han som var död och har fått liv igen”. Detta är ingen slump utan visar att Jesus som ”den förste” utgör förstlingen från de döda (jmf. 1 Kor. 15:20-23; Kol. 1:18). Denna auktoritetsposition ser vi i följande text:

*“Liksom Fadern har liv i sig själv, så har han **gett** åt Sonen att ha liv i sig själv ... den stund kommer, då alla som är i gravarna skall höra **hans röst** och gå ut ur dem. De som har gjort gott skall **uppstå** till liv, och de som har gjort ont skall **uppstå** till dom.”³*

¹ Jes. 44:6

² Jes. 41:4

³ Joh. 5:28-29

Som vi ser i texten ovan blev Sonen *given* auktoritet att ha liv i sig själv och att föra de döda till liv (Joh. 6:39-40, 44). Eftersom Jesus har fått all denna auktoritet har han sannerligen rätt att kalla sig för "*den förste och den siste*". Men om nu Sonen har blivit *given* denna auktoritet av Gud, Fadern, hur kan han då samtidigt vara denne? Hade han varit Gud skulle han haft denna auktoritet av naturen. Att vara "*den förste och den siste*" har därför inget med väsenstillhörighet att göra utan att man har blivit delegerad auktoritet.

Vi kan även förstå detta utifrån sammanhanget till speciellt Uppenbarelseboken 1:17 och 2:8. Redan i det första kapitlet och den första versen står det att "*detta är Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske.*" Varför var Gud tvungen att *ge* denna uppenbarelse till Jesus om nu Jesus själv är den Guden? Visar inte texten istället att det finns en tydlig skillnad mellan de båda. Speciellt intressant med versen är att den beskriver tiden *efter* Jesu uppståndelse från de döda, vilket omintetgör den förståelse som säger att han var begränsad endast under sitt jordeliv. Några verser senare skrev Johannes följande:

*"Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar. Han som älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod och som har gjort oss till ett konungadöme, till präster åt **sin Gud** och Fader; honom tillhör äran och makten i evigheternas evigheter, amen."*⁴

Johannes talade om Jesus som den förstfödde från de döda. Var verkligen Johannes uppfattning att den evige Guden (traditionellt sett som Jesus) var en dödlig varelse? Var hans förståelse att universums skapare hade varit död? En del vill kringgå detta med förklaringen att det endast var den mänskliga delen av Jesus som dog och inte själva Guds delen. Men var i Bibeln hittar vi denna "sanning"? För om det bara skulle ha varit den mänskliga delen av Jesus som dog, hur kunde då Gud dö för våra synder? Är inte detta själva kärnan i det traditionella evangeliet? Dessutom beskrev Johannes här Jesu Gud som "sin Gud". Kan Jesus (om han nu är Gud) ha en Gud över sig? Hur många Gudar finns det i så fall? Är det inte istället så som Paulus skrev att "*så har vi bara en Gud, Fadern*".⁵ Enligt Paulus var det alltså bara Fadern som var Gud. En del vill säkert använda följande text från samma kapitel i Uppenbarelseboken som belägg för att Jesus visst är den Guden: "*Jag är A och O, säger Herren Gud, han som är och som var och som kommer, den Allsmäktige.*"⁶ Men denna vers talar inte om Jesus utan om Gud, Fadern (jmf. Upp. 4:8; 5:6). Sedan kommer vi fram till första texten för ämnet, nämligen Uppenbarelseboken 1:17. Men låt oss även se på versen efter:

*"När jag såg honom föll jag ner som död för hans fötter, och han lade sin högra hand på mig och sade: 'Var inte förskräckt. Jag är den förste och den siste och den levande. **Jag var död**, och se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och helvetet.'"*

Här sade Jesus efter sin uppståndelse att "*jag var död*". Ja, hur kunde Jesus dö om han har samma väsen som Fadern, Han "*som ensam är odödlig*"?⁷ Sedan kommer vi fram till det andra kapitlet i Uppenbarelseboken: "*Åt den som segrar skall jag ge att äta av livets träd, som står i Guds paradis.*"⁸ Varför sade Jesus att livets träd står i *Guds paradis*? Om han själv är Gud borde han väl

⁴ Upp. 1:5-6

⁵ 1 Kor. 8:6

⁶ Upp. 1:8

⁷ 1 Tim. 6:16

⁸ Upp. 2:7

lika väl kunnat säga att detta träd står i *mitt* paradys. Samma sätt att uttrycka sig hittar vi i kapitlet efter:

*”Den som segrar skall jag göra till en pelare i **min Guds tempel**, och han skall aldrig lämna det. På honom skall jag skriva **min Guds namn** och namnet på **min Guds stad**, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från **min Gud**, och mitt eget nya namn.”*⁹

Om Jesus är Gud och skapare av allt, varför sade valde han ord som ”min Guds tempel” och ”min Guds stad”? Varför inte ”mitt tempel” och ”min stad”? Dessutom visar orden ”min Gud” att Jesus omöjligt kan vara den Guden eftersom Gud inte kan ha en Gud över sig. Antingen är man överst som Gud eller kan man inte vara Gud. Som avslutning skall vi se på ytterligare en text från Uppenbarelsebokens andra kapitel:

*”Den som segrar och håller fast vid mina gärningar ända till slutet, honom skall jag ge makt över folken, och han skall styra dem med järnspira, liksom man krossar lerkärl, såsom jag har **fått** den makten av min Fader. Och jag skall ge honom morgonstjärnan.”*¹⁰

Den makt Jesus en dag skall ge åt de som segrar har han själv *fått* av sin Fader. Hur är detta möjligt om han själv är den Guden till både ursprung och väsen? Visst kan det mesta bortförklaras med hjälp av ordet ”mysterium”, men för de som studerar Guds ord på djupet blir ändå detta mysterium ganska ihåligt i slutändan.

⁹ Upp. 3:12

¹⁰ Upp. 2:26-28